

“ஏன்யா... இந்த பஸ் கல்லுப் பட்டிக்கா போகுது?” - பெரியவர் மாணிக்கம் கேட்டதற்கு

“போகும், போகும்” - வாசலில் நின்றிருந்து நகர ஆரம்பித்த ஒரு ரிக்ஷாக்காரக் கிழவன் சலித்துக் கொண்டவனாய் கூறிப் போனான்.

வேகமாகப் போய் பின் வழியாக பஸ்ஸுக்குள் ஏறிய மாணிக்கம், கதவுக்கு நேரேயிருந்த இருக்கையில் ஒரு இடம் காலியாக இருந்ததைப் பார்த்து, உட்கார்ந்து கொண்டார்.

மருந்து மாத்திரைக் கவரை ஒரு கையில் பிடித்துக் கொண்டு, இன்னொரு கையால் வேட்டியின் ஒரு புறத்தை விலக்கி, ஒரு புறம் சரிந்து, டிக்கெட்டுக்கான பணத்தை அண்டர் வேரில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டு, மீதிப் பணத்தை பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டார்.

பஸ் புறப்பட்டது.

மாணிக்கத்தின் மனைவி வள்ளியின் தாலியை அடகு வைத்து வாங்கியிருக்கும் இந்த மருந்துகளை இன்று இரவு கொடுக்கா விட்டால், அவள் நிலைமை மோசமாகி விடும்.

வீட்டு வேலை, வயல் வேலை எதுவானாலும் சரி... ‘விடுவிடு’வென்று செய்து முடிப்பவள் வள்ளி. எப்போ

தும் ஓர் அசாத்திய சுறுசுறுப்பு அவளிடம். அந்த காலப் பெண்களே அப்படித்தான். கோழி கூவுவதற்கு முன்னாலேயே எழுந்து, மாட்டுத் தொழுவத்தை கூட்டிப் பெருக்கி, வாசலுக்கு சாணி தெளித்து குப்பைகளையும், சாணத்தையும் கூடைகளில் சுமந்து சென்று வயலில் கொண்டு போய் கொட்டி விட்டு வந்து, மாடுகளுக்கு தண்ணீர் காட்டி, வைக்கோல் விரித்துப் போட்டுத் திரும்பி, மாணிக்கத்துக்கு காபி போடுவாள்!

திடீரென ஏற்பட்ட காய்ச்சலில் படுத்தவளுக்கு, வாய் பேச முடியாமல் போக, வண்டி கட்டிக் கொண்டு காரைக்குடிக்கு டாக்டரிடம் சென்று, அங்கிருந்த பத்து நாட்களில் இடது புறக்கையும், காலும் மரத்துப் போக, இந்த ஆறு மாதமாக அந்த சுறு

ம. திருவள்ளுவர்

சுறுப்பு எல்லாம் அஸ்தமித்துப் போய் விட்டது.

இன்று காலையிலிருந்தே அவள் சற்று அமைதியற்று காணப்பட்டாள். ஏதோ சொல்ல முயல்பவளை புரிந்து கொள்ள முடியாமல் அவதிப் பட்டாரே மாணிக்கம்... மாத்திரைகள் தீர்ந்து போய் இரண்டு நாட்களாகியிருந்தன. அதனால்தான் அவளுக்கு ஏதோ தொந்தரவாய் இருக்குமென நினைத்தவர், அவளது தாலிக் கயிற்றில் ஒரு மஞ்சளைக் கட்டி விட்டு தாலியை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

“டிக்கெட்... டிக்கெட்...” - கண்டக் டரின் குரல் கேட்டு மாணிக்கம் சுய நினைவுக்கு வந்தார். கையிலிருந்த இரண்டு ரூபாயை நீட்டி, “கல்லுப் பட்டி ஒண்ணு” என்றார்.

“கல்லுப்பட்டியா? இது கல்லுப் பட்டி போகாதுய்யா. ஏன்யா... பஸ்ஸ ஏறும் போது கேட்டு ஏற மாட்டீங்களா? இந்த அர்த்த ராத்திரியில என்ன செய்யப் போறியோ தெரியலை...” என்று கூறிக் கொண்டே ஒரு விசில் கொடுத்தார் கண்டக்டர்.

பஸ் நின்றது. மாணிக்கத்திற்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மனம் உடனே அந்த ரிக்ஷாக்காரனை கோபத்தோடு சபித்தது. பக்கத்து சீட்டுக் காரர்கள் ‘த்சு’ கொட்டினார்கள். “கேட்டு ஏற்றதில்லையாப்பா?” என்று யாரோ வருத்தத்தோடு முனகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாணிக்கத்தை இறக்கி விட்டுப் புறப்பட்டது பஸ். தன் மீதே அவருக்கு அடக்க முடியாத ஆத்திரம் வந்தது. தலையில் ஓங்கி இரண்டு முறை அடித்துக் கொண்டார்.

“ரிக்ஷாக்காரனை எதுக்கு திட்டணும்? எல்லாம் என்னை பெத்தவனைச் சொல்லணும்! நாலெழுத்து கத்துக் கொடுக்கணுங்கற எண்ணம் கொஞ்சம் கூட இல்லாமப் போச்சே நாசமாப் போனவனுக்கு...” - தன்னைப் பெற்றவனை வாய் விட்டு நொந்து கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார் மாணிக்கம். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை கும்மென்றிருந்தது இருட்டு.

மின்மினிப் பூச்சிகள் கூட பறக்க வில்லை. கண்களிருந்தும் அவரை குருடாக்கி விட்டிருந்தது அந்த இருள்!